

тѣ права които Унгарската корона била имала върху Босна, Сърбия и България. При това на Златний рогъ дипломатитѣ на всичкитѣ сили надваряха се, едни като защитници а други като учители на Високата Порта. Едва появенинто на голѣмий бой пренесе дѣлото въ кръгътъ пакъ на чистата дѣйствиелностъ.

Една година слѣдъ Парижския миръ църковната распря между Българитѣ и Гърцитѣ распали се съ голѣма сила и трая цѣли 15 г. и Европа повечето глѣдаше тѣзи распря като на смѣшно дегматическа препирня на старитѣ Византийци, когато тя не бѣше за друго освѣнъ за границитѣ на една особена самостоятелна Българска Църква, които слѣдъ врѣме можеха да станатъ граници на държавно тѣло, било то зависимо или независимо. Борбата бѣше върху това, полуостровътъ въ бждъще Гръцки ли ще бжде или Славянски. Отъ 1861 г. Българетѣ искаха не само народни владици, но и църковно самоуправление подъ единъ избиранъ Архиепископъ, който да сѣди въ Цариградъ подъ върховенството на Патриархътъ. Тѣзи свои желаня тѣ подкрѣпяха съ исторически изслѣдования за уничиженитѣ патриархати Търновский (уничиженъ 1393 г.) и Охридский (уничиженъ въ 1767 г.). Когато първитѣ опитвания не сполучиха, то веднажъ Българскитѣ водители потрудиха се съ помощта на Франция да преведжтъ народътъ въ Уния съ Папата (1861 г.), но като Гърцитѣ Англичанитѣ, Русситѣ и Турцитѣ оттова доволно се стреснаха, то и унията незабавно изчезна; другитѣ велики сили не можеха да търпятъ таквозъ едно разширение на Наполеоновото влияние, който безъ